

"Viure la vida corrent amb la mirada fixa en Déu"

Homilia del prelat de l'Opus Dei
en la festa litúrgica de sant
Josepmaria a la Basílica de Sant
Eugeni (Roma, 26-VI-2008).

03/07/2008

1. Estimats germans i germanes,

Tots els qui són moguts per l'Esperit
de Déu són, efectivament, fills de Déu
(Rm 8, 14). És aquesta la sorprenent
veritat que ens recorda la segona
lectura de la Missa d'avui, amb

paraules de sant Pau als Romans.
Una veritat essencial de la fe
cristiana, que —per designi diví— es
va convertir en l'eix de la predicació
de sant Josepmaria Escrivà de
Balaguer, des del començament de la
seva vocació. Em ve a la memòria la
frase amb què obre el llibre *Forja*:
**Fills de Déu. —Portadors de l'única
flama capaç d'il·luminar els
camins terrenals de les ànimes, de
l'únic fulgor, en el qual mai no s'hi
podran donar obscuritats,
penombres ni ombres. —El Senyor
se serveix de nosaltres com a
torxes, perquè aquesta llum
il·lumini... De nosaltres depèn que
molts que restin en tenebres, sinó
que caminin per senderes que
menen fins a la vida eterna** (*Forja*,
n. 1).

La consciència de la filiació divina en
Crist empenyia sant Josepmaria,
dòcil instrument del Paràclit, a
comunicar aquesta gran nova a totes

les persones amb qui es trobava en el seu caminar terrenal, encoratjant-les a recórrer les vies de la santedat. Perquè, com continua l'Apòstol, **el mateix Esperit s'ajunta al nostre esperit per donar testimoniatge que som fills de Déu. I, si som fills, també hereus; hereus de Déu, cohereus del Crist, ja que, si sofrim amb ell, és per ser també glorificats amb ell**(Rm 8, 16-17).

Aquestes reflexions ens mouen a elevar la nostra gratitud vers Déu, també per haver donat a l'Església la vida de sant Josepmaria, instrument del qual s'ha servit per revifar en moltes ànimes la consciència de la filiació divina.

Donem gràcies al Senyor també perquè, dins pocs dies, el 28 de juny, per decisió del Sant Pare, que vol celebrar d'aquesta manera el segon mil·lenni del naixement de l'Apòstol de les Gents, donarà començament

un Any Paulí. És una ocasió molt especial per meditar sobre la vida i la doctrina de sant Pau, un esdeveniment que ens estimula a seguir Crist imitant l'abrivament i l'entrega plena que descobrim en l'existència d'aquest gran Apòstol.

Un nou motiu d'acció de gràcies prové del fet que avui, en el Tribunal de la Diòcesi de Roma, s'ha clausurat el procés informatiu de la Causa de beatificació i canonització del Servent de Déu Mons. Àlvaro del Portillo. És només un primer pas, però un pas que a nosaltres —amb tantes altres persones d'arreu del món— ens omple d'alegria, perquè veiem en el estimadíssim Mons. Àlvaro l'home íntegre, el cristià autèntic, el bon pastor, el fill fidelíssim de sant Josepmaria, perquè ha estat qui millor ha sabut —amb la gràcia de Déu— seguir les seves empremtes, acollint plenament

l'esperit que Déu va comunicar al fundador de l'Opus Dei.

Hi ha una gran necessitat de dones i d'homes entestats fermament en la tasca de portar les ànimes als peus de Crist, com els primers Dotze.

2. La festa d'avui, a més a més de recordar-nos que la crida —la vocació cristiana!— a la santedat té el fonament en la realitat de la nostra filiació divina, ens convida a considerar el marc on s'enquadra aquesta crida: la vida quotidiana normal i, concretament, la feina professional i la vida de família, que omplen la major part de les nostres jornades.

Treballar és certament una activitat encaminada a subvenir a les necessitats econòmiques personals i familiars; però, com ens ha ensenyat sant Josepmaria, el treball ha de ser molt més, perquè **neix de l'amor**,

manifesta l'amor, s'ordena a l'amor (*És Crist que passa*, n. 48).

En efecte, després d'haver creat els nostres primers pares, Déu va prendre l'home i el va posar al jardí d'Edèn perquè el cultivés i el guardés (Gn 2, 15). Meditant aquesta pàgina del Gènesi, sant Josepmaria s'omplia d'alegria i de gratitud. **El treball — escrivia— és la vocació inicial de l'home, és una benedicció de Déu, i s'equivoquen lamentablement els qui ho consideren un càstig. El Senyor, el més bo dels pares, col·locà el primer home al Paradís, «ut operaretur» —perquè treballés** (*Solc*, n. 482).

El treball, doncs, no és un càstig —el mandat de treballar és anterior al pecat original—, sinó un encàrrec confiat a tots els homes perquè puguin cooperar amb Déu en el desenvolupament ordenat de la creació material. Meditant aquest

ensenyament de la Sagrada
Escriptura, el fundador de l'Opus Dei
va veure —amb llums rebudes del
Senyor— el gran valor del treball
com a mitjà de santedat i d'apostolat.

Durant un congrés sobre els
ensenyaments de sant Josepmaria
Escrivà, el llavors Cardenal Ratzinger
subratllava la contribució notable del
nostre Pare a la solemne proclamació
de la crida universal la santedat, feta
en el Concili Vaticà II. S'aturava en
l'afirmació que «a la santedat s'hi
arriba, sota l'acció de l'Esperit Sant, a
través de la vida quotidiana. La
santedat consisteix en això: a viure la
vida corrent amb l'esguard fix en
Déu; a plasmar les nostres accions a
la llum de l'Evangelí i de l'esperit de
la fe. Tota una comprensió teològica
del món i de la història —afegia—
deriva d'aquest nucli»*, com tants
textos de sant Josepmaria
«testifiquen, de manera precisa i
incisiva»*.

3. La crida a col·laborar en la missió salvífica de l'Església és inseparable de la vocació a la santedat. També ara, com als temps de Jesús, la multitud té fam d'escoltar la paraula de Déu. És l'escena que —un cop més— hem reviscut en l'Evangelí. El Senyor ha pujat a la barca de Pere per dirigir la seva paraula a la multitud; se serveix de la col·laboració material de Simó i dels altres deixebles perquè el seu missatge arribi més lluny. És una primera manera de participar en la missió evangelitzadora: facilitar a l'Església els mitjans materials que necessita per treballar amb major eficàcia al servei de les ànimes.

Però no n'hi ha prou amb aquest interès. El Senyor ens demana també que col·laborem personalment en l'apostolat, cadascú segons la situació en què es troba i d'acord amb les seves possibilitats. La pesca miraculosa és també un signe de

l'eficàcia apostòlica de l'obediència a la paraula del Mestre. Després d'haver ensenyat a la multitud, Jesús s'adreça a Pere i als altres deixebles dient-los: aneu mar endins, i tireu les xarxes per a la pesca (Lc 5, 4). Simó obeeix l'ordre del Senyor, malgrat la recent experiència negativa, i llavors es realitza el miracle: pesquen una gran munió de peixos (Lc 5, 6).

També nosaltres, si conreem l'amistat amb Jesús en l'oració personal, si freqüentem els sagraments de la Confessió i de l'Eucaristia, si acudim a la Mare de Déu, als àngels i als sants, als nostres intercessors davant Déu, serem capaços de realitzar els mateixos prodigis. Però, per a això, cal estimar sincerament els nostres amics, els nostres companys, totes les ànimes. Un cristià cal que sigui apostòlic!

Hi ha una gran necessitat de dones i d'homes seriosament entestats en la

tasca de portar les ànimes als peus de Crist, com els primers Dotze. Us recordo el que deia el sant Pare el dia que va començar el seu servei pastoral en la seu de Pere. «També avui es diu a l'Església i als successors dels Apòstols que s'endinsin al mar de la història i tirin les xarxes, per conquerir els homes per a l'Evangelí, per a Déu, per a Crist, per a la vida vertadera (...). Els homes vivim alienats, en les aigües salades del patiment i de la mort; en un mar d'obscuritat, sense llum. La xarxa de l'Evangelí ens allibera de les aigües de la mort i ens porta a la resplendor de la llum de Déu, en la vida veritable. Així és, efectivament: en la missió de pescador d'homes, seguint Crist, cal treure els homes del mar salat per totes les alienacions i portar-los a la terra de la vida, a la llum de Déu. Així és, en veritat: nosaltres existim per mostrar Déu els homes. I únicament on es veu Déu, comença realment la vida. Només

quan trobem en Crist al Déu viu,
coneixem quina cosa és la vida»
(*Homilia en el començament del
Pontificat*, 24-IV-2005).

Sant Josepmaria Escrivà ens
convidava a preguntar-nos cada dia:
què he fet avui per portar algunes
persones al nostre Senyor? Moltes
vegades serà una conversa
orientadora, una invitació a acostar-
se al sagrament de la Penitència, un
consell que ajuda a comprendre
millor algun aspecte de la vida
cristiana. I, sempre, l'oferiment
generós d'oració i de mortificació, de
la feina ben feta; aquests són els
mitjans més importants que hem
d'emprar, per assolir els objectius
apostòlics.

A més a més de ser un bon
intercessor, sant Josepmaria és un
model esplèndid d'home que ha
sabut convertir el treball en oració i
col·laborar amb Crist en l'extensió

del seu regne. Confiem a Maria, la nostra Mare, els propòsits concrets que hàgim formulat en aquests minuts, perquè siguin plenament operatius. Així sigui.

*Cardenal Joseph Ratzinger, *Missatge inaugural del Congrés teològic d'estudi sobre els ensenyaments del Beat Josepmaria Escrivà de Balaguer*, Roma, 12-X-1993.

Font: www.es.josemariaescriva.info

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/viure-la-vida-
corrent-amb-la-mirada-fixa-en-deu/](https://dev.opusdei.org/ca/article/viure-la-vida-corrent-amb-la-mirada-fixa-en-deu/)
(15/08/2025)